

26.

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

'21

5 Mayıs 2021

beddua

bütün kardeşler toplanıp beddua ettik
 sövgüler adresi açık lanetler
 küfürleri yazmayayım ama
 başın dururken ayağın
 taşa denk gelmesin dediğimizi söylemeliyim
 beddua deyip geçme beddua
 bir yeraltı hiddetidir bir gizli örgüt eylemi
 yedi kardeş yedi yerden yedi ağızla
 kör olsun görmeyen gözün
 köyünden kovulasın en geçkin çağında
 uzalı kalsın ellerin mezarından
 gömülerin elalemin olsun
 tersin dolsun goruna

yedi kardeş yedisi de
 küfrü bekletmiş yedi diyarda
 gezdirmiş büyütmüş kültürlerden örmüş
 yedi ağız yedi dil yedi başka adla
 beddua ettik bir ülke kadar küfrettik
 padişahım çok yaşa
 çok yaşa da gör evladının ilencini
 damarından dişinle söktüğün etini
 kendi cinsin sunsun kurda kuşa
 her iyi yılın bildir olsun
 çok yaşa da düşle her yaşlı gününde
 ölümün seni neyle beklediğini

beddua deyip geçme küfrün kulağıdır
 olanların sancısı bir direniş evreni
 yedi bin tükürükle türkü gibi yedi koldan ürk gibi
 bağırдық küfrettik doluca
 kralsın şimdi doğrudur ama
 ölümünü hatırlatsın oğlun baktıkça
 kralsın odaların var doğrudur
 bakışlarını bile kazısınlar duvarından
 adın oldukça

bugün kanundur sesin biliriz
 yedi kardeş aynı yerimizden dileriz
 uğultun ülkeler gezsin
 kadınların diktiği çarmıhında
 asılı kalsın sesin
 dünya durdukça

Mustafa Torun

kimlik kontrol

ölüleri konuşmalıyız
 İstismar edildiği için yakılan kalbi
 bir iç çekiş miktarında yırtılmıştı
 aklımızın elimizden geçen damarları
 ölüleri konuşmalıyız
 kurunun yanında atan kalbi

şehirde çöpçülerin paydos vakti
 pisliği konuşmalıyız
 yani evlerinize girişinizi affetmenizi
 bir dedikodu miktarında üzölmüşünüz sonra geçti
 pisliği konuşmalıyız mahallenizi
 kokusu adresinize kayıtlı çöplerinizi

darbeyi konuşmalıyız
 korkunun ecele o büyük iyiliği
 bir ışık miktarında görünmüştü
 isanızın yükseldikten sonra gittiği
 darbeyi konuşmalıyız sihrinizi
 her şeyin bir anda kutsal olabilirdiğini

komşuluğu konuşmalıyız
 hiç geleni olmadığı için çöken evi
 bir zil basımı miktarında bitmişti
 kapımızdan geçenlerin ölölük serüveni
 komşuluğu konuşmalıyız
 en bildiğini teşhis etme şehvetini

şehirde kasapların vardiya devri
 etleri konuşmalıyız
 yani dişlerin arasında biriken irini
 İki yalan arasında ısırılmıştınız sonra geçti
 etleri konuşmalıyız yediklerinizi
 nice kasaplık görmüş gömü kemiklerini

dininizi konuşmalıyız
 ilk çarmıhtan arta kalan sesleri
 bir günah miktarında kınamıştınız sonra geçti
 sohbetinizden kovulmuş iblisi
 dininizi konuşmalıyız şerrinizi
 cesetler yediğiniz mabedinizi

şeytanı konuşmalıyız
 biricik affedilme ümidinizi

Mustafa Torun

26.

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

'21

5 Mayıs 2021

türk kasabı

bütün atlar yenildi
diğerlerini de vurdular
merdiven altlarında hücrelerde
gizli madenlerde atlar kesildi

ciğerlerini çıkardılar atların
yüreklere ezdiler yakıt yaptılar
böylece binalara betonlara böylece
sahillere zeytinlere tarihi eserlere böylece
İsviçre gömülerine gidiş hızlanır hesapladılar
-bütün atlar yenildi-
diye diye bir kasaba para verildi
at eti at etine
it atı it atına arabalar mercedesler
kasap arabadan indi ata bindi
son kalan bir attı kasaba verildi

hassiktir bu atın ciğeri kasabın
göllere açık ağzına girmedi
incirler yemiş ağzına girmedi
tuğla tuğla dişlerine girmedi
kasabın at baltası bilemiş ağzına
kasabın kalabalık açılmış ağzına
bu kadar yakıt yetmedi

bu kasap ne kasabı kasapları hatırla
yediklerinde izi kestiklerinde payın
bindiklerinde sırtın var
-diğerlerini de vurdular-
küçük atları bıçakla yani taylar
eski atları zehirle siyanür - eskiler hatırlar
huysuzları mızrakla uzaktan - yılmalar mızrakla vurulur
ne iyi ölü atın tekmesi unutulur

vayanasını bir ülke dolsusu at ciğeri
at yüreği türkiye kadar bir tükürük
memleket gibi araba
kasaba yetmedi vayanasını

bu kasaplığı unutma
bu bıçağı senin kınında
bütün atlar yenildi

Mustafa Torun

merhamet ihtimaline karşı

yüzünü tanımlamak istemem
bu bir kargaşa olur beklenen bir musibet
korkarım sadece bakacağım içimden
küfürler geçecek isim sırasına göre
seni görmek her gün suçun şahsiliği
ya da nefret karinesi asi kadınlar için
korkarım rahmine geri gömeceğim
senden her doğanı

tatlı dil yılanı deliğinden çıkardı bizi soksun diye
korkarım bu bir kültür politikası
bir doğa kanunu bir cumhuriyet oldu
yanlış anlaşılacak istemem bir ihtilaf çıkaracağım
en uyumlu yerimden
dilleri ve doğayı ve tatlı suları
ne yazık baştan yıkacağım

sesini tasvir etmek istemem bu bir söz kıyımı
bir iç savaş olur dilde yani devlette
seni duymak hergün bir intihardan vazgeçme anı
ya da öfkemizin devriye çıkması kulağımızdan
kan gitmesi yumruğa
sadece öfke duyacağım ve it iti anacak ve
sopalardan bir büyük çomak
korkarım onu da sürün tutacak

İnsanı yaşat ki devlet öldürsün bu bir
harita bilgisi bir kalkınma planı oldu
neslin korunması kanununun ertesi
hepimiz ölümleri gördük
bu yüzden mezarını tasvir etmek istemem
acısız bir ölüm olur bu kaybı bilmek bir ülfet
korkarım sadece sır tutacağım ve
gölgede korkular büyüyecek şehir içine dönecek

seni anlamak istemem anlamak
bir merhamet getirebilir susmak kalabalık

Mustafa Torun

26.

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

'21

5 Mayıs 2021

transa

bir erkeğe baktım ve uzunca baktım onu.
kadın yaptım bakarak onu. fazladan
kurtardım ve ona bir rahim buldum. ondan
bir erkeğe sahici gökyüzü oydu
bir erkeğe. baka baka ona bir yumruk
ona bir telaş ona bir dirilik kurdum.
kurdun kuşun nasibiydi ormandan. ona
baka baka nehirler vurdum
yurdunun en dik en verimli yerinden. isyan soydum onu
hazırladım baka baka parklara sokaklara
kadın koydum. yanına ağlayan kadın
onun yanına vergiler onun yanına baka baka
yengeler anlamsız halalar ve komşular
onun yanına namus kan irin.
bir erkeğin kadın olabilirdiği bu
değişkenlik. bu yeraltından not bir kargaşadır.
baka baka ona kargaşa çıkardım. ona geç saatler ve ona
gecebir kar kış. ve beyaz sonsuzluk ve sonsuzlukta
kaybolan iyilik kötülük ve diğerleri.
ve baka baka dilini yonttum
dişlerine bir hızar. böylece daha kolay
olsun diye baka baka bir kadın olarak konuşması
konuşurken susturması bağırması

bir erkeğe baktım. baktıkça bir kadın
bir can kaybı oldu. hayatım.

Mustafa Torun

Eksi Bir

arkadan seslenenlere sırtını doğrudan dönebilenlere
öldüğümü söylemekte zorlanıyorum
biliyorum nereden asıldığımı, söküldüğümü
onların nerden bildiğini bilmiyorum
kaçtığımın bu yana yirmialtı geçmiş,
yirmi altı ne, altı sürmeden geçememiş
burası köklendirirken kurutan, seyreltiğinin konuşulduğu yer.

evet/hayır yuvarlak içine al, imza.
masalı şekillendirecek kapılar çiz dik
yanlış aç, o istemedikçe tanrıyı göremiyorsun

sokağa eksilmeden çıktığım tek gün yok
aynı doğrudan sonsuz noktayla
yanıp sönen, yanan serin yataklarda
yırtık yok, leke yok üçlük şerit metre yetiyor
alışveriş listesine ne yazılıysa bulunuyor
zoraki aktığımız delikte burgaçlanarak
hiçbir yerde hiçbir şey ters gitmiyor
kendini nerenden eğlendirdiğin
nesnelerin ne işe yaradığı
cılız topraklara fırlatıldığımız gerçeği hala diri
çoktan başladığın yere gelmiş, tanrılarından ayrı düşmüş
koşmaya devam etmekten, durmaktan, en çok yavaşlamaktan
yapılacak hiçbir şey kalmadığında
üç kadar sayıp başlayamamaktan
yine en çok yavaşlamaktan korkmuşsun.

tam şuanda şuradan arsızlaşıp
o anda tavana bakıp vücudunun hala inlediğini duyumsamış
-aslında hiç umursanmamış-
genişleyip sönen, sönüp genişleyen
başının gerisinden boynunun altından
teninle doldurduğum tüm açıklıklarında
ne gördüysem canımla seyrediyorum

bilirsin nasıl öldüğünü söylemenin zorlukları var
gibi kişiler kendini asar
aldatılmış aynı zamanda afallamış kişiler kendini asar
yanlış metrobüs durağında inmiş bir daha binememiş
dilek ipi vakti gelmeden uçmuş
bir gece aniden ciğeri sönmüş
üsküdar-beşiktaş vapurunda ölüyor olduğunu öğrenmiş ise kendini asar
gibi kişilerin buna hakkı var.

o yeşil örtüyü görmesem yalınayak koşulan sokaklara inanırdım
ben üstüme alınmayacakmışım, taş koy buraya
atılacak toprak yok, ellerin yok, ellerimiz
kim ölecek bizimle.

kimdim dört tüp kanı cebimde şehirler arası gezdirirken
günlerdir salona uğramadan kendimi karartıyorum
fasio skapulo humeral müsküller distrofi yi tek seferde bakmadan
fasio skapulo humeral müsküller distrofi diyebiliyorum
koptuğum ve çarpışmayla döndüğüm oluyor
kurama göre tepkimenin gerçekleşmesi için,
moleküllerin doğru yönde ve yeterli enerjide çarpışmaları gerek
yani beş trilyon civarındaki molekülümle moleküllerine çarpıyorum.
doğru yönde yeterli enerjiyle
merhaba dermansız dert
ölmüşümdür, ciğerim sönmüştür merhaba.

Biz kimseye bir şey yapmadık.

Tuba Bozkurt

26.

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

'21

5 Mayıs 2021

Küt

sanki bin boğuk ses birden
nasıl okuyacağımı söylüyor harfleri
a: kara, ö: ak, i: kırmızı, o: mavi
utanarak geciktiriyorum.
bütün kardeşler toplanıp beddua ettik

Anlattıkça kayaya yaklaştım
umursamazlıktan kanatlar edindim de yetmiş yıl kaldım orada
yetmiş kişi yürüdü dermansız, limelenmiş, parça parça yetmiş kişi
hayatta kalmanın utancıyla hem yanan hem ısınan bendim.

orontes kızıldeniz ayrıldıktan sonra tersiylen aktı
musa ve hızırın ötesinde üst üste binmiş kamburlar duaya durdu
"ellerimi oraya koyamıyorum, bu yüzden hep kaybedeceğim"
bir çocuk, ellerimi oraya koyamıyorum, dedi
taşın yuvarlanışında, dal hışırtısında bu konuşuldu
sakallarıyla memeler örten şıhlar kapıda
biz görürdük, o geçerken eteğini silkeledi
meğer sağ kalmak bir yarayla daha yüzünü açık bırakarak dönmekmiş
sen dönmekle sınırlandın
zahiri ve içinde z geçen harflerle zaman verilip alışmaya zorlandın
burası sınırdır deyip dikenli teller sarkık taşaklarıyla bellekler ördüler
gerimgerim utanç perdesi inmedi hiç aramızdan
nasıl çağrılırsan öyle hatırlayacaksın
bilinen tanrılar için adağa üç evi ateşe vermeye hazırдық
yanılan onlar, aldatılan biz mi
eksik parça tamamlanacak mı tanrılarımdanbirisini
hiç olmazsa dokun belden aşağımız canlansın
döndüm akıntıya kökler beslensin
kendinden dölleyen kendini yaratan kadının adıyla;
kırk tas su dökünerek şükrettim kırkla ölçüldü dünya.

uyanacak olsan ertesi daha ertesi gün
şu hissin yavanlığı unutulacak
hala ihtimal varken yalvarıyorum ağla
nasıl debelendiğimizi anımsayıp ağlayalım
bu yıkılası yerde yan yana, yanyana bitişik
varsayalım üç gündür açız
dördüncü gün gürültüsüne taş bağla
gün bulup gün yiyeceğiz.

Tuba Bozkurt

Yalnız ve toplumsal arılar

bu boşluğa başka biri
bu boşluktan kurtulabilecek biri baksın.

milyonlarca kez gidiyorum çamurumla karşılaşmaya
hışırtılar işaretler taşır, ormana rağmen ormanı tanımaya
ölü olmadığımı kanıtlamaya
duygusuzluğumla kaskatılığımın elden kaçırdığım ne varsa
belki başka bir tanrı belki başka bir ev
aşağı bakarken oraya nasıl çıktığımı hatırlatan yerlerimi de bulmaya.

bugünün dünlerine ve bugüne
beni bana anlatan bütün peygamberlere;
sıvı hâle geçmeden doğrudan gaz hâle geçmeye

saatleri kabul edersek çözülmüş oluruz.

kurumuş dal toprağa, ölülerimiz toprağa
tanıdık böcekler gövdeme yeniden yürüdü
-evlerin eksibirinci katlarında küfleneni unuttuk-
ardına kadar açık uyuduğum oda
güvende hissettiren sarsıntı
performans sanatçısı olarak sakallı arılar
kovan faaliyetleri, ilk örnekler,
hatta ticari tozlaşma için yetiştirilen yalnız arılar
kötüye kullanılmış bir yaşam
etimin ısınmasına, şişmesine ve yanmasına neden oldu.

mecidiyeköy metrobüsünden yeni kapı metrosuna oradan
marmaraya geçerek sağ kalmış
her sabah uyandığından sağ kaldığına inanmış
bu ne yapacağı belli olmayan hayvanlar
beyaz yakalı "gelecek "ten umutlu başlığıyla
işlerinden memnun olmalar
hayat planlarında evlilik ve çocuk sahibi olmaklarla
mutlu olacaklarrr

asıl tehlike performansa katılan ilk arılar
sınırlar sabırlar selametlerle
cüretkar ütopyaçılar

- kare şeklindeki bir peteği bile doğalarına özgü olarak şekillendirmez ancak çerçevelere çok iyi uyum sağlarlar
- kendilerine sunulan fiziksel zorluklar ya da kısıtlamalar ne olursa olsun, kesintisiz çalışmaya devam ederler
- balın romantik gösterimiyle ilgilenmezler
- kolonide inşaat, temizlik, bebek bakımı, cenaze, savunma işlerinden sorumludurlar
- bazıları çiftleşme esnasında ölürlük
- işçi arıların dikenli iğnesi bulunur, bu iğne ile bir canlıyı soktuklarında iğnelerini bırakır ve ölürlük.

bir performans sanatı olarak ölüm yalnız arıya nasıl açıklanır?

Tuba Bozkurt

26.

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

'21

5 Mayıs 2021

kuş banyosu

güneşe giderken öp beni
güneşe giderken öp beni
güneşe giderken öp beni
pazar günü hep uyurmuş dedi
uyuyunca tatılmış işçi sınıfı yüreği
soluğu ördeklerle dolu müdavimler
böyle böyle yelkenleri hafta sonu dikti
bulutun hüznüne karşı borçlu bir yazgı
hülyalı ve sisli bir denizi omzunda doğurdu
çünkü eli çarptı gökyüzüne döküldü bütün martılar
çöpçüler eve dönerken sarıl bana

geride hazin güneşi bırakmadan nasıl gidilir
demirden bakışı kalırsa buna gün doğumu denir
aşiretler göç eder dağlardan ben kalırım
kanadını incitmeden dikerim günlerime
bu sevdayı kırk kere ziyaret saydım
bir tutam gamı
bir topak sevdiği kızı
saçlarını ördüğü dağlara bağışlasa
öldürdüğümüz bülbüller yine öter mi
dudaklarında rüzgarın hiç soğumasa
varsın bir ömür telef olsun
sevdam kırlara koşan taydı

ben buraya ölesim olarak gelmemiştim
şimdi benden iyi günlerini esirgeme
dur boyuna başak değsin o günleri alnından öp
ama bu senle ilgili türlü türlü biçimleri sevdadan kopardık
ne çok bahar vardı onlar gibi oturdum hayatıma
ey birden gitmemeye yamanmış
istemekle açmayacak bütün hüznler
yarı yarı bırakacağım yüzüme.
ben evinin oradan geçtim bir daha diye diye
bak sevgilim arkadaş bütün gülleri toplamış
şairler gül toplarken sarıl bana

bak şimdi zamanı astığımız duvara
unutamadığımız bir gerçek kondurmuş
üç gecedir bu yolu uzattı sırf izini göremediği için
kalmak bir deyiş biçimidir eski bir ozandan kalan
bazen diyorum ki gözlerin nasıl Anadolu nasıl Anadolu
oralı olduğum için üç gözlü kerpiç bir ev yüzüm
yüzüm her yağmurda akıp giden bir parça
ben artık eriyip de gölünü bulamayan kar
müsaadenizle ben buraya ölesim olarak geldim
kuş banyosu olarak giderim
şairler giderken tut beni

Anıl Fırat Tosun

buralı olmak zordur

dünya durmamakla yükümlü annelerin omzunda
uzakta eski dostlar hep çalışır çocuklarıyla
evinde annen hep yorulmuş sakladığım bir yerlerde
yeryüzünde çocuklarına çalışmış martısıyla deniziyle
burada insanlar nasıl hasrettir bir çift beyaz boyaya
burada panayırdı bir kere halk, mutluluğu bulamayan
varoş bir mahallede gördüm
atları olmayan at arabaları
buralı olmak zordur

kışın ortasında sessizlikten biraz üşümüş
çoktan giyinmiştir gün dediğim gün
öpmek eskiden güzeldi kerpiç yerlerinde
her göz toprağa bulandığında bulur tanrısını
ben o an adınla seslendim bahçedeki kiraz çitiline
biz burada çok narın yaşadık tanrım
bu ovada bir kiraz sökülse yüreğinden iki parça gider
kıpkırmızı bir soyguna benzer o zaman dünya
sırf bunun için saçlarına devlet gibi bakmazdım
çünkü toprağa ilıştırilmiş bir tohumdu bakışın
noterde imzalanırdı -sevgilim gel diye
hani gelirsen yanında kederini de al gel
bizi dünya haritasında düşün iki ada gibi
ayrı ayrı değil yan yana sevgilim
yan yana

"neyin var" diye sorsa neyi yok ki derdi
bileğim kırık sana veremem düştüğüm yerleri
ben bu kış balkondan serçelere ölgün
kar yağmış bir ovaya oyunlarımız çizilir
ancak öyle öyle severdi Bruguel'i mesela
ne kadar kırsal diyorsan o kadar kaybolmak
yalnızlığı biz icat ettik okulda öğrenelim diye
nasıl sızlatır bizi yalnız yaşayan hademeler
nasıl sızlatır yolunu bulamamışlar
gözlerine devlet gibi bakmazdım
ben seninle buralı olduğun yıllar

şimdi buradan başlasam şaraplar bize kadar
bu üzüm bağları, bu şiirler eskilere soldu
doğduğundan beri sular, ağaçlar, böcekler
sokaklar, dağlar ihsan eyledi geleceğime
geleceğim buralı değil
buralı olmak zordur
insan insandan göç eder de
dayanamam dağ eteklerine
kanar.

Anıl Fırat Tosun

26. ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ '21

5 Mayıs 2021

HAVA DURUMU

Hâlbuki oturup yakınlarda meydana gelen önemsiz şeyleri konuşacaktık
Düzyazı için acemi öksürmesi falan
Evimize vuran bu dolunay ışığı ses için resim bulacaktık
Aşağı düşecektik daha sabaha karşı ya da zan altı
Gurup ve tan vakitlerinde neden hala boş bırakılıyorum
Şimdi biz bu gece oturduk seninle ama korkma
Bana da fısıldamadılar gözlerimizin seviyesini
Hadi uzaklara dalıp bulanıklaşalım biraz

Duydun mu geçen gün rüyasında çöl demiş begonviliniz
Tamam anlatmayacaktı ben suladım onu
Şimdi bunu geçelim de son kez soruyorum
Cürümün için neden kokusunu yok sayıyorsun
Ben senin arkadaşınım, tabii ki her şey aramızda kalmayacak
Bu gece tanrı misafiri de değiliz nedir bu fosforlu tente

Geçen gün bir ezginin dikkat kestiği tüylerinden bahsetmişsin
Daha kaç kez ritim tutacağız aspirinler senin için
Oluyor işte ne yapalım kim istemez bir ağaç kovuğu olmayı
Aramızda kalmayacak ama ben de dalıp gidiyorum
Annem geçen gün peşimden geldi babamı renklendirdik
Elim uzun demiştin ya söylesene
Bu geceyi kime borçluyuz
Ve
Uyuyan kişi sayısı garantili mi gökteki yıldızlar

Tanrı bilir umarım bugün beraber olduğumuzu
Allah alınmaz Türkçe bilişimize gündemi boş ver
Çok denedik sanrı nöbetleri geçirmeyi
Dilimize hesap soracağız da kepenkleri kapalı
Kime haykıralım haklısın biraz da değil delillerin
Ovaya saydam esen fırtına olalım o zaman
Biraz da bizi anlatsın bülten

Bu gece yurdun dört bir yanında şiddetli fırtına var
Diyecekler yarın gece

Hakan Temiz

OLTAYA TAKILAN

Huzursuz geçmiş bu gecen buradan başlıyor gün
Zambaklara kaç gün oldu renk vermiyor ellerin
İçine çekiyorsun yapma dedim açık hava nikotin
Gamzeleri vardı evet buraya hâlbuki diyelim

Fuzuli olan her şeyi bir çekmeceye koymalısın artık
Oturaklar sebep gösterir bütün yankılarını
Tamam anlıyorum seninki de bir kırıklık
Buraya hayal yazıyorum sen öfke kullan

Kaç gün oldu ben aklımdan çıkardım senin ev dışılığını
Paslı direkler elbette bir şeyler yüklü
Gel ben sana el uzatayım sen de bana bunu borçlan
İstersen uykunda sessiz sinema da oynayalım
İki kelime, yersiz: Artık düşünme

Anlıyorum demiştin bunlar hep geri salınacaklar
Olsun ben razıyım sen de razı ol bu tuz kokusuna
Hadi oltanı topla bu balığın öyküsü bitti
Hadi misinadan kurtul bu kadının öyküsü bitti

İmza:
Av yasakları tüm yurttan kaldırıldı

Hakan Temiz

26.

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

'21

5 Mayıs 2021

köprünün ini

su'ya

köprüde biri, atlamak üzere
bir gece sarhoş gibi geçerken bir gemi
dalgalar ağızlarını açmış canavarlardır en nihayetinde
saat gecenin biri, köprüde biri
yaşıtları koltuklarını kabartıyor bugünleriyle
sarhoş gibi geçiyor bir gemi

ben bu öyküde dalgakıran
sen deniz feneri hep o yerde
bekleyişlerin büyütür ikimizi
köprüdekine yok belli ki çare
avazı çıktığı kadar bağırır rüzgâr
-bir kapı kaç defa çarpılır-
yazlık sinemalarda hep siyah-beyaz filmler
-bir filme kaç kez ağlanır-

büyüttüğün bu yerde bir iğdeyim ben
sen bir söğüt gölgesine öldüğüm
sen bir gürgen, sen bir ceviz, sen bir rahle
tüllerimin boyandığı ak, elmada al, gözümde siyah
ben üst geçitlerde patik satan bir kadın
ben buluta seni soran deniz
annen ve ben köşeleri severiz
ekmeğin kızarmışını, kahvenin acısını
neşeli insanları

ayağında yok derman, yanından geçtiğin adam:
son dakika haberi
sular yüz yıllardır aç, ben doyurmaya meyilli
köprüde bir adam, ötesi yok-gülüştü geçici
sen yorgun bir kuş, kanatların eğri

göğsümün içinde atan can: dört, üç, iki
gecenin biri, köprüde biri
hasköy'de bir yokuştan aşağı iner gibi
yüksek balkonlar, korna sesleri
ölümün sesi yok/ ölümün sesi var
-uzak demektir sevdiklerim-
düşecek bir adım daha atmazsa geri

gördüğüm yüzler karışırken denize
yirmisinden gün alacak düşlerim
kapım ardına kadar açık, kim bilir kaç kez çarptılar
bir rüyayı kim bilir kaç kişiye anlattım
-geceleyin ağlayanlar, sulara mı sığınır-
yorgun ama cesaretli her baba, çocuğuna
senin öykünü anlatır

yıksınlar köprüleri
sular bu kadar istekli görünmesin azrail'e
ağrıyan başa bir omuz da ben olsam
kalmayacak hiçbir mesele
sana rengini veren sen, gezme ıssız bahçelerde
aç göğsünü gölgesini sevdiğim söğüt
darmadağın bir orduyla girme düşman inine

kandillerin isi görülmemiş düşlere ve suların izi
bilinmeyen bir ülkeye açılır
köprüde biri yalınayak bağırır
"hayat belki de bir sızıdır"
âh, yaşamak neresinden tutarsan tut, yaşamaktır
ben geçip giden bulut, ben köpüklenmemiş sular,
ben ayın ikinci yüzü en nihayetinde
köprüde biri, köprüde bini
yaşamak neresinden tutarsan tut, yaşamaktır bir yerde

A. Gülfem Özer

taşlara çiziyor, taşları yontuyorum

iltifat ister her hüner, senin ruhun bilir bunu
içimde resime ve renge yontulmuş arzları da bilir
senin ruhun, ruhtan olanı bilir

ceylan yavrularını çizmeye elim varmadı hiç
yıkandığımız tapınakları gecenin ışığında
letafetle savrulan yaprakları ya da
dilim bir tek tanrı'nın eseri önünde tutuldu
sularım ırmağına, billur taşları toprağına tutundu
ruhum ruhuna dedi ki
yont bu taşları, korkma

önce yonttum, sonra içimin renkleriyle boyadım
bir taşı boyamak olabilirdi kaderimiz
ah, kalbimin yekparesi
hakikati söylemekten çekinmeyenlerdik biz
hayatı değiştirmeye niçin cesaret edemeyecektik
kaderden sual olunmaz, hayat ellerinden akar
korkma taşları boyamaktan

kopacağı aşıkardı bu fırtınanın
savrulmamaktı niyetimiz,
tutunsaydım ya kuvvetle ellerine
oysa beni toprağına sımsıkı bağlayan köklerimizden
koparacak olan bu ellerdi yine
anladım,
ömrümün bundan sonrasına el konmuştu

avucumun içi topraktı, tenim sanki gök
bir elimi diğerinin üstüne koysam
hem yüreğimi, hem hayatı tarif etmiş olurum sana
ellerim, yüreğim oluverir
bu öyküyü ellerimle bitirdiğimi söyleme bana
ruhlarımız birbirini bulmadı mı el yordamıyla

sen
bir hevesle düşmedin hikayeme
hünerlerim; ahde vefa
iltifatların; ruhum
yont bu taşları, korkma

A. Gülfem Özer

26.

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

'21

5 Mayıs 2021

Arenarium

yanlış bir ayın yanlış bir saatine
doğdum dizine nar bastı diye annem
doğum lekemi dişledi erkekler
evimden başka evleri düşündükçe ben
apartman boşluklarının göğünü sevdim

küçük ev aletlerine bayılırdı annem
babamın ince tozlar yuttuğu gündüzlerde
kargalar zeytin çekirdeklerini bırakırken balkonlara
onlar bir kenti sarılığında kavradı
hangisinin günahını çürüttüm yaş aldıkça
ısrarın sesi midemi bulandırdığında
dur diyemeyişim
hangisinin günahı
ve bu günahların hesabını kim tutuyor
hangisi

annemin sabah anlattığı rüyalarından belli
sustuklarından boynuma dek enfarktüs
tanrım beni unutsun diye
bir iki üç dört
biraz daha büyüdüm

babam hep aynı cümlelerle hayata tutunurken
yağlı organların gölgesinde gülüştüm
tanrısı beni uyutsun diye
beş altı yedi ve sekiz
en çok ona sustum

sonra bittim artık kayalardan seken ince bir asilikle

Fatma Yeşil

Büyük Rüya Tabirleri

*"Kim yalancılıktan rüya gördüm derse,
kıyamet günü iki arpa tanesini birbirine düğümlemesi emredilir."*

1. Rahmani Rüyalar

korktu gaybına ulaşacak hayvanlardan
indirdi ümmetinin gözlerine perde
hazırladığı ateşten tabureler
kırk altı cüz kere eyvah
erkin başka erke vakti yoktu
müjdelendi
oğullar yüzyıllarca katledildi de
midelere indirildi hayvanlar yine

bir eüzübillahimineşşeytanirracîm tükürdü ağzıma
aşk için istiharelere yatan ninem
sonra tekrar rüyasında
o biçim kızlardan olan yüzüme
anlatamadığı rüyaların hırsıyla bağladı taşı
kuşların ayaklarına

peygamberler veliler ve halk için sınıfsal yorumlar
mayısın ilk gecesini görülen rüyanın
aynı çıkması beklenir
görüldüğü gibi
aynı
eğer bir peygamber olsaydım
ama kadını
dilli şeytan
şöyle yorumlanır: rüyada mayıs gecesinde olmak hayra işarettir
ama ben yalnız bir kadın ve dilli şeytanım
yirmi sekiz yılın üçte biri yani dokuz virgül üç üç üç üç üç üç üç üç
bedenim ölüydü ruhumu kim bilebilir ki

çünkü şeytani ve kadını

2. Şeytani Rüyalar

iyi huylu bir kedi buldum salih
rüyalarımın ıslaklığını anlatabilmek için
carmen'den habanera eşliğinde eski sevgilim
ertesi gün bu kocaman kediyi dişleyince
terk edildim

parmakladığım kadınlarla en son
ne zaman bir şeyi ilk kez yaptım
bazı erkeklerin rüyalarındaki mercan olabilmek
evlilik vaadi ve zenginlik ise
Hiç

3. Uyduruk Rüyalar

buyurdu: hiç kimse ben rüya görmüyorum diyemez
buyurdum: tamam

ve minallahi't-tevfik

Fatma Yeşil

26.

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

'21

5 Mayıs 2021

kendimden kendime

ezilenlerin bir tarihi var ben herkesin yalancısıyım
bana fısıldanan onca şey arasında blanchot da vardı
yani ölümün içinde ölümden bile yoksun bırakılmak
yani düştüğüm yere ben kendimden düştüm
kendimden kendimi düşürdüm/ yani siz yine bilirsiniz
bir moskova var düşüncemde bir de kara vagonlu o meçhul tren
21. yüzyılın öğretilmediği şeyler var hâlâ
kızkardeşleşmek mesela/
yani ölümün içinde ölümden bile yoksun bırakılmak

kıyım demek yasak mesela kültürlendik
sevişmenin kültürlü ağzında bir küfür gibi
duruyoruz sevgilim. düştüğümüz yeri kazmamışlar henüz
kendi çukurumuzu ellerimizle açacağız, dibe doğru.
yani kimi elleri boynunda bir hayvanla boğuşarak
itilecek kendi boşluğuna. kendinden. kendine doğru
çoğalan o boşluğa. kültürsüz bir hayvanla sevişerek
üreyecek kimi. yaşamasız bir hayvanın çığlığı gibi.

şimdi bunca debelenmek yeter yaşam karşısında
kendimden kendime doğru boşluğumu takip ederek
bir çıplak kolun anavatanı neresi
bir üşüyen topuk hangi ağzı kanlandırır
onu düşüneceğim. dinlerin metrekarelerini, yüzölçümlerini
hayvanların. merhamet isteyen hayvanın bağışlanmasını
düşüneceğim. kendi boşluğuma düşen nedir
ev, felsefi bir tuzak mı hâlâ 21. yüzyılda
bunları da düşüneceğim sevgilim.

yeryurtlaştım bir hayvanın içine/ bir hayvanın içine pansuman
yaparak, irinini sağaltarak yani
yani kendimden hayaletler öldürerek
kendime doğru büyüdüğüm boşluktan
sarkarak bir hayvanın yarasına/ tökezlersen işte sırtlan diyerek yani/
bu sözcüklerin arasında çok dolaşma diyen o âmâ
gibi. yaşamasız çoğalacağız sevgilim.

(kendinin içine girebilmek için bir düşünce
doğurdu. kendi içinde bir düşünceye doğdu
yani boşluğu ve atomları ve ürküntüyü aşip
kendi çürümesine aşık olan bir hayvan
kalbini yoklayarak yeryüzüne kendini inandırdı)

yeryüzüne inanmış bir hayvan ölüdür sevgilim
dilini toprağın çukuruna sarkıtmış gergin bir bekleyiş
yani ölümün içinde ölümden bile yoksun bırakılmak
bu uzayan ağaç fısıldayan tohum bu yaşamasız ve üreyen hayvan
kendinden kendine doğru boşluğu takip ederek
kendinden kendine çoğalan o boşluğu
yeniden ölerek kapatacaktır.

yani ölümün içinde ölümden bile yoksun bırakılarak.

Hüseyin Akcan

bağışlanamaz olan

bağışlamak diyor Jankélévitch ölüm kamplarında ölmüştür.
altını çiziyorum bunun, bağışlamak kalın çizgi ölmüştür incecik.
ölüm kampları ne tuhaf, sanki rüzgâr geçirmez bir derisi varmış gibi.
yeryüzüne inandığı yerden başlıyor oysa hayvan, soluk almaya.
ellerin en soğuk kıtayı araması atlasta,
kendimden biri değilim diyen o şair
denizi görmüş müdür, sahilin kumlu yüzeyinde dolanan istakozu?
ayağı tökezleyince nefes almayı unutuyor çünkü hayvan.
atlasların da yeryüzüne inanmadığını biliyor mu o şair?
keder sözcüğünü sevmeyişini bir istakozun, haşlanırken
ve ölüm kampları diyorduk ne tuhaf, bir istakozun bedeninde
gettolaşmış düşüncelere dalarak, denizi düşünmek.
harflerimi pardon haplarımı yanıma almayı unuttuğum zaman
dünyanın dairesel dönüşlerini hatırlayamıyorum.
kendimin arzında merkezini kaybeden bir kendiliğim var
döndükçe içim bulanıyor, istakoz haşlanırken dünyayı unutuyorum.
yemek çünkü ölüm kamplarından kaçan bir hayvan gibi uysal.
ve altını çiziyorum bunun kapkara.

sevmenin yemekle bir ilgisi olduğu kadar, kendinin
tadına varan bir hayvan, kendinden yaban ilahlar yaratarak
kamplar icat edebilir. kampların içinde üreyerek binlerce larva
denizlere salınarak, istila ederek bir maviyi ve boşluğu
dünyanın bütün kendiliğinden sıkılan hayvanları birleşin denilerek
kampları ve çadırlar yıkarak, etin ete değmesinde oluşan o tuhaf tütsüye
zehrini akıtarak, çoğalarak yani.
dünya döndükçe içi bulanık hayvan, haşlanırken unutulacak ama.
ses telleri yoktur istakozun, çığlığı bir ölüm kampının sınırlarını aşamayacak
bunları düşünmek ne tuhaf, bağışlamak sessizdir oysa.
bir unun yere dökülmesi gibi.

bu haritalarda o mecaz yok,
kendinden kendine çoğalttığın o boşluk.
başkası adına bağışlamak yani non-pardon
istismar etmektir daima, öyle diyor Derrida. Bir atın huysuzlanması,
rüzgârı içinde taşınması bir hayvanın. bağışlamak bir istakoz haşlanırken
ve binlerce larva tutsakken ölüm kamplarında
mümkün mü hâlâ?

Hüseyin Akcan

26.

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

'21

5 Mayıs 2021

aziz allah şefaattullah amin

odun yanarak kömür olur
kömür yanarak kömür
çaycuma yolunda başladı koca bir ömür
dinlenme tesisinden bir avuç badem çaldım demin
aziz allah şefaattullah amin

kürt minibüsünün en dibinde
benim tuzum kuru tabi ardım sağlam
koridorda bin yıllık dostum çehresi beyaz
cama doğruldum kafamı kaldırıp
gökleri saydım dokuz tane
biri bile ben değilim
aziz allah şefaattullah amin

ağızındaki çamurlara bir şerh gibi düştü tün
saatte yetmiş kilometreyle soğurken hava
mor ışıktaki bir sazdır senin gönlün
ben aynalara sığmam hiç
ama aynalara söverim
aziz allah şefaattullah amin

şimdi dans etmeyi sevenler parmak kaldırsın
göğsüm ruhun olsun sonra elime biri yalvarsın
çaycuma yolunda herkes öldü bu sene
geçen sene de herkes ölmüştü
gözleri asla kapanmayanlara koca bir aferin
aziz allah şefaattullah amin

ipek gibi bir dert sardım başıma
emin oldum bu dert bana bir ömür kafi
bu dert kirli bahçelerin beyaz hayrülhalefi
dünyadaki en curcuna, dünyadaki en sakin
aziz allah şefaattullah amin
çaycuma yolunda dengbej doldu camlardan
taşlaştı ellerim ben hiç leheb olmamıştım
hızla geçen ışıklardan biri bej ikisi sarı
ibrahim kulağımın dibinde kırma şu putları
şafak soğuşunda ne kadar da gerekli bir şey din
aziz allah şefaattullah amin

uzaklıktan daha fazla yoran
dikenli ve zıkkım bir yakınlıktan geldim demin
yol kenarından satın aldığım nergislerin
yarısı kurumuştun yine de koydun göğsüne
sana bir gün kaliteli çiçekler alacağım söz
nergislerden bıktın bütün bir kış
yazlarda hüsnü yusuf eğlencesi yok artık
in diyorum çingenelere biraz daha in
aziz allah şefaattullah amin

telefonu farklı açtın diye inandım allaha
çaycuma yolunu baksak da göremezdik, o kadar uzak
kar üstünde ölmeyi de ihtimallere dahil ederek uyumak
zor gelmedi nefesinle bezenirken nefesim
salın bütün atları, hıştırtıyı kesin
aziz allah şefaattullah amin

Ozan R. Kartal

bakire

"agni parthene despina,
ahrende theotoke
here nimfi animfekte"

ne güzel olurdu bu şiiri seksen kişi söylese
herkes bir bakirenin kavgasından doğsa ne havalı
gözlerden uzaklaşsam ben bir mavinin göbeğinde
duvarlara asılsam bir gece ne kadar güzel olurdu
şahidimdir aşkın uğramadığı rüyaların hepsi
bu şiirin bir rapsodi olduğunu düşünsenize

ne güzel olurdu bu gün seksen kişi ölse
yatsıdan sonra adam kalmasa ne garip olurdu
boğulurdu bir sicimle mavi, geriye altı kalırdı
bir çekyatın altından gülümserdi bana bakire
ben o çekyatta bir ömür geçirsem komik dururdu
bir gece yükselsem göğe, alçalırdı bulutlar ne şık

ne güzel olurdu bu şiir bir kehanet olsa
bana baba deseler ya da aziz ya da bakire
ya da tam ortasından bunalsaydı ikiye deniz
bir treni durdursak orada ne aptalca olurdu
öylece kıskanç davranıyor zaman, öylece saf
keşke bunun bir şiir olduğunu bilseniz

ne güzel olurdu tam da burda ölse antagoncu
ve bu şiiri seksen kişi hep bir ağızdan söylese
kara elbiselerin ve tüllerin arasından
birkaç damla yaş akıtsa yüzbinyıllık bakire
mendilci olsam bu kez ben ne güzel olurdu
agni parthene despina bana ne bütün bunlardan
ahrende theotoke ey güveysiz gelin, selam

Ozan R. Kartal

26.

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

'21

5 Mayıs 2021

KIRIK NEY TAKSİMİ

Bir ney taksiminde vurulur ıslığım
Düşer payıma asgari sevinç.
Çekiktir gözleri hüznümün; kalın surlarla Çin Seddi!
İpek ve baharat; ikisinden de evvel yolum.

Bir pencere oyulur içimde; solgun güllere
Diyorum onlara: dağlardan önce delinmeli zihinler
Kazma ve kürek şimdilerde gömüt işçisi.
Ey bu ölü evinde ağdını yineleyen ses!
Ey esrik şaman transı
Sana tikiyorum kulaklarımı, sana
Başka nasıl duyulur o demire yüklenmiş
Kalanların ahını taşıyan, kapkara bir solukla
Haykıran düşsel şimendifer.

Bırakın diyorum onlara
Bırakın soyulsun deriniz
-yüzülmeden önce
Çünkü her soyulma kimlik terapisi.

Düzeltemeli göğün kırışıklarını
Hayır, düzelmez bir ütülle
Bir tıgla yeniden örülmez söküğüm
İğnelere kırık terziler...

Ah! Sanki ben kovulmuş, sürgündeyim de
Sol kaburgamda arıyorum eşimi.
Ne yapsam?
Bir tufan bulup sığınsam;
Kurtulmak için teklğimden.

Yunus Emre Öksüz

ÇİVİYE TUTUNAN ÂH

Tüm tabutların ağırlığı olduğunda
Yaşla yıkadıklarında gövdeni
Sığınacaksın var olmanın dayanılmaz ağrısına
Çünkü bir boşluk tutacak seni
İniltelerde sıvayacak ruhunu
Kesik bir sancıyla; adın son kez yankılanacak!

Çünkü münezzehe değildin zamandan
Eşref-i mahlûkattın.
Zamandı
Çiviye tutunamadı günahın.
Zamandı
Avuçlarında bir günah gibi taşıdın aklını.

Ne düştü payımıza asgari sevinçten başka?
Var mıydı ateşlere dayanıklı mumdan kayıklar?
Adına tozlu kitaplarda rastladığım
Neden ruhu silik bir şehir şimdi Kurtuba?
Tufandan aşırılmış bir damla
Kurtulmak için teklğimden
Sol kaburgana denk bir beşer yok
Bir damla çünkü nefsinin diriltin
Boğulacak tufanlar getirdim sana.

Yaslanacak omuzlarda patlayıcılar
Ter değil hüznün silinir mendile.
Dişlerinin arasında ezerken oğlunu
Boris Godunov çekti şahını
Büyük Çar Korkunç İvan'ın
Ruhu çıktı küçücük bir satranç takımında.

Düşer yaran göğsünden
Sevinci koştukça
Küheylan
Sana kurbanken tüm bıçaklar
Ayıkla
Gül mü düşer mayın mı bahtına?

Yunus Emre Öksüz

26.

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

'21

5 Mayıs 2021

BİR KABİLENİN SERÜVENLERİ

ya da
(ZAMAN VE MEKAN TANIMAYAN BİR VAHŞET HİKAYESİ)

“Gerçek, bende nefes darlığı yapıyor.”

Emil Michel Cioran

Kuzey doğudan Mısır'a, oradan ta Atina'ya uzanan kavisli bir liman misali,
Belimde taşıdığım uzun ince kasaturamla uyuyorum
O herkesin boynunda atan damarı ve o'nun bencilliğini.
Çocuk ve bebek dişlerinden dizdiğim kolye kendine yeni bir sahip arıyor
Gözlerimi kapayıp kemikleri –ki etin tek mirasıdır kemik-
Umulmaz bir titizlik ve incelikte bölüyorum tel testeremle.
Vahşetin kelimelerle karşılandığı kuzey ülkelerinde görülüyor bedenim.
Omuz başlarından kase, kaval kemiğinden kaşık,
Maraş otu ve macunla yanıp dolan ciğerim kendini dumanla harmanlıyor.
Sevişmek için oyuk oyuk dolandığımızı unutuyoruz.
Yeni bir dille deşmek için sokuluyoruz hainlerin yanına.
Az rastlanan bir dalgınlıkla avuçluyorum kadınının memelerini
Mağaralar memeleri olmadığı için beterce yıkılmaya başlıyor içlerine.

Ateşe verilen bir tavşanla yaktığım sigaraya,
Alev topu haline gelmiş ceylanlar karışıyor ve biz bu dansın
Antik yunanla Aristo arasındaki bir kavga olduğunu düşünüyoruz.

2.

Kelamdan anlamazsınız, size biraz katliam verelim
Çöl, uzaklığın değil kadınların emzirdiği bebeleri boğarken okunsun artık ezanlar,
Kanını içtiğimiz atların omurgasından yaptığım kemanlarla inletelim mahşeri,

Ey tenine ekmek doğradığımız ve kurulurken altında kaldığımız şehirler
Ey su basmış vadilerine kayıklarla indiğimiz görkemli imparatorluklar ve onun haremli!

Paslanmış bir lir sesiyle kuşatmaya geliyoruz sizi,
Ve Aristo'nun altıpatları önünde diz çökmüş beklerken tüm feylosof alemi,
Soracaklar:
öptüğün kadın senden gebeyse neden hala ölmedi.

3.

Önce
atlarını bir dere kenarına doğru azad ettiler
Sonra
kalın bellerinden çıkardıkları kamalarla sabredecekleri otağı
hiç dinlenmeden işaretlediler,
bin atlının
bin babasıyla
onların bin oğlu
gözler yumuldu
sesin ses olarak hacim kazandığı yerler teker teker bulunup canına okundu,
oturuldu, büyük bir ateş yakıldı ve geometriden konuşuldu,
içlerinden biri heyecanla atılarak sordu:

neden cinayet bu kadar hafifletici
ve neden öfkelenişimde kulaklarım böyle tatlı tatlı yanmaya başlıyor,
ruhumuzdaki bu sakatlık niye

4.

Çağırıp geldikten ve tesiri gördükten sonra, üç kere gökyüzüne bakıldı, bir kez fısıldandı
Ve insan değil, mülk denilen şeyin, yani o ışıklar saçan nesnenin bir sahibi olmadığı anlaşıldı.
Ölüm bir kez daha sihirbazlar ve kumarbazlar ardına gizlenmiş esrara bırakıldı.
Karayı terk eden yunusların tövbe etmesi, şaraba yeltenen dudakların tükürmesi emredildi.

Adaçayı ve ihlamurdan sihir üreten kadınların memeleri yoktu artık
Rüyaya yatan bakireler ruhların kamçılacağı atlara binmekten yorgun;
Saçlarını taratmış bir vahşi ise, kanını emdiği tavşanla beraber yerinden doğrulmuştu.
Sadece çelişkilerin yıkıldığı bir ırmak vardı söylencelerde o vakitler,
denilene göre o ırmak boyu tam yedi yüz atlı dinlenmiş,
bir o kadar da hain hunharca boğulmuştu.

Limanlar yoktu artık
ve kimya denilen mızrak, bir ağacın sincap kadar kıymeti yoksa kesilmesini emrediyordu.
Tenezzülünden öte
tecavüz edilen
onlarca kadın rahmi için
onlarca geyik öldüren
onlarca adam,
akmış gözler bıraktı geceye masum larvalar hakkına.

Vahşilerin günü gelmişti artık,
Akşam yemekleri; erkek zürriyeti, şarap ve eğilen buğday başaklarından
üç dört demet saptı.
Aç olanlar kustu, toklar geometri ve avlarından konuştu.

5.

Artık meczupların sırtından midye topladığımız günler geride kaldı
Deniz diplerinde vurgun yiyen çetelerin nasıl delirdiğini gözlerimizle gördük, korktuk.
Tuzlu sulara buz koyan eşlerimizle dualar ettik kalbimiz yerinde dursun,
Göğüs kafesine saplanan palalar gümüşten değil bakırdan olsun diye.
Zira toprağa olan inancımız daha da kuvvetlenmişti bugünlerde,
zira intihara meylimiz sıradan değil
Mantar kökleriyle ulaştığımız uyuşukluğun rengarenk sureti,
Ağzımızda yeni bir kuruluk bırakan dumanın hikmetindeydi, bunu sevdik.

Müptela olduğumuz cinayetler bile hoş gelmiyordu artık
Zira alnımıza çaktığımız dikenlerle silah yapan itler bulduk az ötemizde.
Yarılan göğüs kafesini, atan yüreği, akan salyayı ve kemiğin ilikten önce geldiğini gördük.

Kimseye söyleyecek yalanımız kalmamıştı artık,
İşaret parmağıyla yeri gösteren herkes
lanetli hayatlarımıza imada bulunuyormuş hissi

Uzayan şu sakalımı kessem, bir cinnet kopacağı tehdidiyle izliyorlardı beni.

6.

İlk günden beri vardı alkol,
denilene göre ilk insanın anladığı vakitlere tekabül ediyordu keşfi.
İlk günden beri verilen sözler tutulmadı,
denilene göre çamurun bataklığa dönüşmesinin buymuş sebebi.

7.

Gardımız düştü, vücut direncimizse giderek azalmakta.
Yediğim son şey bir kertenkele leşiydi ve tam yetmiş altı saati göğü
toprağa çalarak geçirdik. Ruhumuz için.
Bebelerin çiğnenmiş süt dişlerinden kalanları yalıyor itlerimiz.
Çadırlarımız kör kadınların ağladığı bir çukura döndü şimdi.
Ey bizi gazap âlemlerinin ortasına fütursuzca fırlatan tanrılar,
Ey bizi iğdiş edilmiş akrabalarımızın kanına doğru avuç açtıran o pas tadı!

Düştün diye yatmayı öğreten hayata karşı,
bir bilek kuvvetinde acıyla karşıyorum yetmiş yedinci saati.
Kartal yok. Tavşanlar çoktan tükendi.
Böğürtlen mevsiminde değiliz üstelik.
Yazık!

26.

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

'21

5 Mayıs 2021

Artık yaşlanmış bir kamburun cüceye dönüşmesi dert olmadığı gibi,
Aşka sırt, tokluğa yüz çevirmiş bir misafiri, kesip, kavmime sunabilirim.

Kesip, sunuyorum.

Ne zaman aklımdan intihar geçse, kurban edecek başka birini buluyorum.

8.

Kafam karışmıyor artık insanı dilim dilim eden bıçağı kullanırken.
Kıkırdağın çiğken de yenebildiğini, gözleri tütsüledikçe leziz kılabilirdiğimi
Kimseye anlatamıyorum neden kan bu kadar berraktır
Ve duymayan kulakları, haddinden fazla hırpalanmış kasıkları,
buruşup lime lime olmuş diz kapaklarını kesiyorum titizce bir şevkle.

Böyle hakikate ulaşıyor her ne varsa,
İnan,
her ne varsa böyle inanacaklar iki elin ancak uzanırken güzel durduğuna.

Bir kenara itecekler içlerindeki tüm vahşiliği, buna inandırıyorum kendimi,
Çekip bırakıyorum birden her ne varsa yanımda yöremde, tekrar tekrar üzülüyorum kendime,
Ben de böyle çürüdükçe çirkinleşecek miyim,
yoksa işinin ehli bir bıçak işleyip hizaya sokacak mı beni de?

Aradığım şey sadece karın doyurmak değil,
bir cesedin ruhunu da terbiye ediyorum böylece.

9.

O gece nasıl geldiklerini görmeliydiniz.
Kara topraklar sürmüşlerdi suratlarına ve dişleri diş değil,
başka bir şeydi.

Halbuki tütsü yakmıştık biraz evvel, biraz evvel sarımsak çiğnemişti en yaşlımız
Gençlerimiz önce dövülmüş ardından sevişmeye başlamıştı iç içe
Her şey yolundaydı yani
Nerden geldiler nasıl sessizdiler bir görseniz
En büyüklerinin elinde çelik vardı. Çelik tutuyordu en büyükleri
Karaya boyanmışlardı ve dişleri diş değildi geceydi dişleri bir görseniz

Önce büyük bir kaya aldılar üç kişi
Ateşin üstüne attılar. Ateş söndü. Sevişenler dimdik yürüdü karanlığa doğru.
Zürriyetleri öndeydi kadınları arkada, arkadaydı kadınları zira
Gebelikleri böyle bir cehennemi kaldırmaya yetmezdi, düşerler, tekme yerlerdi.

Sezdirmeden kimseye titreyen ellerimi
Akan kandan medet umarak ben, belki de bilmeden o ilk kelimeyi söyleyiverdim birden.

- Lütfen.

10.

Ben aslında varım.

11.

Bir tek nefes alan ben kaldım.
Kestane ağacının dallarından kopup düşen kuru dal bile daha canlı şimdi

Kayayı iten kuvvete iman veren tanrılar kadar öfkeli, bir o kadar yalnızım.

Gecedekiler gelmeden önce keşke saklansaydım.
Bilseydim de geleceklelerini korkumdan gidip ellerimi taşlarla oysaydım
Savaşmam ben deseydim esir düşmeyeyse kuvvetim hiç yok
Kadınımın gözlerini ellerimle oysaydım
Kadınımın memelerini kesmeden önce ona deseydim, düşünseydim bir bunu

Ben de cesaret kalmadı artık deseydim sen al canımı
Sen al ki tanrıların ve feylosofların yanıldığını kabiledaki herkes görsün

İmtihandan sağ çıkmaya mecbur bırakılmasaydım
Baldıran zehrine bir ulaşabilseydim,
sevdiğime bir verebilseydim o zehri bana içirsin için

Belki de bileklerim bu kadar zoruma gitmeyecekti.

12.

Avı avcıya, yanan ormanları toprağa, yerçekimini elmaya öğreten geometri
Bize düştükten sonra nasıl kalkılacağını öğretmemişti.

Bir kuş uçuyorsa haklıdır onu dururken vurmak gerektiği
Seyyahların parmak hesabıyla yağmuru bilip
Diken süslü develerin yıldırım tepeleri, sıkıntılı ve suskun çocukların
Frengili kuyu diplerinde bizleri beklediği bilinmekteydi

Zira manayı örtetek söylemek beklenilmekteydi
Zira insana bakan baktığını görmüyordu sanki

Sorarım!

Kim şahit olmuştu ki bir dağ keçisinin kesilen boynunda duman yok
Kim şahit olmuştu ki kesilen dağ keçisinin kursağında hala kekik var

13.

Söylesene yenilmekten yorulmadık mı

14.

Madem öyle, ağlayalım
Bir köstebek yuvasından başını çıkarsın, etrafa bakıp şöyle huzurla bir nefes alsın
Biz yine ağlayalım.

Yalnızlık artık öyle çıplak olsun ki biz ona zaman diyelim
Madem bu hale geldik yeni sabahların zıttı bizi alıp uzak bir eşığe bıraksın
Kulakları aç olanlara inanılır gelsin artık bu söylediklerimiz

Süzülüyor gecede kavmim çok yorgun düşmüş gibi bağırmaktan
Zamandan bir at yaratan
Yoğunluktan kanı keşfeden
Açlıktan boşluğa devam eden
Tutuşmuş tavşanın kaçarken yaydığı kokuyu hatırlayıp, işte bu ölümdür, diyen
Kim varsa takdir etsin bizi..

Onur Güzeldiyar

26.

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

'21

5 Mayıs 2021

PARS

“...bulduğun zaman kılıcını, kalkanını bırak elinden.”
Metin Kaçan.

“Bir 3 eden 2’den daha gerçek bir 1 yoktur, dedi Forneret.”
İlhan Berk.

Fısıldama, o örtü edilen senin kaç yıllık muntazam boşluğundur.
Sızan terbiye, düşen dağ, kıvrıkcık bir rüya sinsice yeryüzüne sokulmuştur.

Bırakılan kaç el vardır erguvan karanlıkları uykularla tamamlayacak?
Kalibresi küçültülmüş kurşunları barutsuz bırakacak kaç hakikat kalır?
Sevişirken usulca sokulduğun yara daha kaç katlanabilir?
Kuvvetlere teslim edilirken çaresiz bir son bakışa kim hayır diyebilir?
Söyle parsım, hakikat hakikaten böylesine hakiki midir?

O içler acısı sisi dağıtmak pahasına harika üstatların dağınık cümlelerini
seyre daldı.
Eğildi. Doğruldu.
Kuyunun sonundaki toprağı, kuyunun başındaki taştan dolayı göğe savurdu.
Hayranlık aksine döndü insanın.
Sırf bu yüzden henüz uyandırılmış kinin gözleri çapaklarla doluydu.
Ovuldu. Ovuşturuldu.
Kendi zaferine hayran insanın hassasiyeti de karakteri kadar zayıf oluyordu.

Bu harabenin emanet edildiği bir çocukluk dağıtacak ortalığı.
Şimdilik sakin olması gereken ben değil, sensin parsım.

- Elindeki mavi damarlar iştahımı açıyor.
- Harika bir görünüşün yok fakat inan ki sen şahanenin.

Kırık radyolar, frekanslar, fincan takımları, cızırtılı deklanşöre
hükmeden parmaklar. Seni saklamalı, başını sadece
tek kaldığımda okşamalıyım.
Evlerin salonlarını aile fertlerine bırakıp buralardan kaçmalı.
Her odasına sinen erik hoşafı, pırasa, deterjan ve geçim sıkıntısını,
direksiyon vites kırmızı şavroleye atıp fazla kılattıktan
ince ince buradan sıvışmalı.

Sokaklara hafif meşrep birkaç entel karikatür, hafif tuzlandırılmış
birkaç filozof, alkolle sulandırılmış üç beş maarif ve en son fukaralığımızı
her an hatırlatacak densiz lavuklar emanet etmeliyiz.
Konuş benimle parsım.

- Hakikatin ve suç denilen makaranın yükselişini de alçalışını da tanıdım.
- Öyleyse ilk kadehi en günahsız olanınız kaldırsın.

1.
Henüz öğrenememiştik üşümeyi ve birçoklarının emince yapacakları birkaç şeyi.
Mesela yaşanıyordu bir limana su alan gemiler,
incelip devrilen direkler misali.
Tam ortasından muntazaman sökemiyoğduk gömlekleri,
etkisi altına alındığımız bir memeyi emerken bile şaşırıyoğduk.
Öyle ki, kan bile akıtmışlığımız oluyordu uçlarından.
İnanmazsın damla damla, tıpkı süt gibi.

Koca ve kahraman sakallarımız olmasa da dudak öpen bıyıklarımız vardı.
Hem neredeyse hayat denilecek bir ayrılığa az evvel başlamıştık,
Sarmayı, üflemeği, ağlamayı, nâdenen anlarken patlamayı
Batak atarken kederlenip maça kızına yüklü ihaleler bırakmayı.
Koz dokuz, koz kelebek şakırtısı, koz masaya davet edilen bir faça
Koz nereye gömüldüğü bilinmeyen azizlerin muhterem hatırası.

Çekidüzen verilmiş işgâliyetler uğruna nerelere gittik, ne için savaştık,
kaç kişi vurduk bilinmez.
İnan ki palavradan değildi ellerimizin mahcubiyeti
Bir çocuk geldi telaşla, ulan abiler koşun nehir taşı, kuşlar öldü, sütler döküldü
O sevdiğin güzel çoktan başkasıyla harcandı, mat oldu,
omzu başka başlara gömüldü
Dedi.
İnanmadık.
Öfkelenedik, lakin pekmez kıvamında bir mayhoşluk aktı içimize

Sokakları rahat bırakmak lazımdı,
Hayır hayır ben değil o türküyü değil o marşı söyleyen benim gencecik parsımdı.
Yürüdüğ. Ve düşündüğ.

Nasıl da birbirine benziyor değil mi Celine ile Cioran’ın ihtiyarlıkları?

a.
dağı hesap edemedi de denizler böylesine aşağıda kaldı.
eşiklerinde tükendi şarapları ayyaşların. bir sen bakıyordun ormana doğru
uzun gelen avuçların geniş bir hayvanın kasıklarını tarif ediyordu.
rumlar ve ben lakerdanın tadını soğanla çıkarmayı
ve aşkı alkolle daha rahat karşılayacağımızı hesaplıyorduk.
istemiyorduk düklerle kralların rezil kapışmasını
barikatların arkasında öfkeyle gizlenen suratlarımız
şahin tepesinden sarkan anasız bir kuş misali uçuyordu.
belli ki çok fazla ara sokak vardı aramızda anladık
kayın ağaçları ve çamlar öylesine dimdik durmuyordu.
narin arkadaşlar rumları ve beni fazlasıyla yadırgıyor
uzaklıkları tokalaşmalar ve mesafeyi kazmalarıyla ölçüyordu.
nasıl unutturum yahu kancık dümenler vardı etrafımızda
durmadan rakı durmadan nar durmadan mavra durmadan aşk durmadan hata

- Lakerda sever misiniz?
- Ah, bayılırım!

taşıyabileceğimiz kadar estetik, yalan, bulandırılmış birkaç hatıra
tuhaftır, hepsi merkeze ve sana aynı uzaklıkta.

b.
dokunabilirse eyvallah ben razıyım çocukların kırdığı bardaklara
çoğunluğu kabul edebilirim eğer gözaltılarım kadar derin olacaklarsa.

İsterse iklimi değıştirsın kötü şairler isterse
ermenî kadınları benim için bir kere daha başgöz etsinler.
Umurumda değil sefillerin ucuz kahkahaları,
yeryüzüne inen melekleri önemsemiyorum mesela
Zira biliyorum, öyle olur olmaz inmez melekler bu civarlara.

Rabbim, ne güzelsin bak çiçekler solup duruyor etrafımda.
Alkışlanıyorum mesela mahcup olduğum yerler ve
tam kibleye durduğum o esnada.

Teşrifatınızdan geçen gerçekleri ayıklıyorum yazdıklarım arasında.
Zira biliyorum, gizlenmiş bir son nefes kalır her intiharın ardında.

26.

ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

'21

5 Mayıs 2021

c.

biraz bali içtik biraz eskilerden biraz da iklim değişikliğinden
konuştuk parsımla
ilelebet sürececek bir mağlubiyeti kutladık.
Tebeşir renginde bir boşluğu alnında öpmeye yeltendi heyecanım
Orada durduk. Sadece kadeh kaldırdık.

İkisinden üçüne, tozundan çizgisine bir zamana diktik gözümüzü
Kendine dahi samimi olamayan birkaç arkadaş edindik
Irmakları boyadık hep beraber. Kendisine dahi hayrı olmayan ırmakları.
El açtık, dumanları düştü avucumuza ağlamakların

Kıskanç kavgalar çıktı insanlar arasında.
Yetmiyordu baktıkları bir dağ bile olsa bir kıvılcım paketteki son sigara.
Yerli yerindeydi çünkü evlerin beklediği, kasırgaların çiğnediği itaat
Kimse dirsek atamamıştı daha o sarsılmayacak bendeki sevaba.
Karıştı ortalık. Çözüldü ve tam köşesinden kırıldı o ayna.

Daha da gelmem sizin bu kendini bilmez civarınıza.

2.

Halis harikalar diyarında bir kıvama razı olduk parsım
Yeşil kendisini kızıda, kara suretini sarıda sandı bu yolda.
Körfezler kapandı bu uğurda boşuna değil bak.
Çöl uzaktaydı deniz biz yaşadık baktık ki deniz ayakucumuzda.
Köleler ve namertler yırtıldı kaslarımızda. Hemen öptük.
Acımasın lan artık canımız! diye gittik köşedeki tekele sövdük.

Onu da öptük.

2b.

Kıyılara çekildi denizler ve orta boy guletlerin hayalleri
Zira yakılmıştı meşe, ceviz, gürgen ve zeytinlerin alayı, yani hepsi.
Halbuki,
Şehri ancak kavramaya telaş eden hayat,
bünyesinde sokakları ikna etmeyi hala bir şeydi.
Fazlasıyla şık duran bir renk değil miydi sanki üstümüzdeki hüznün
Parsım! Sana söyleyecek daha neyim olabilir
Zaten boşver kim kimi ne kadar hatırladı ki?

Küçük şeyler büyük şeyler islandıkça ağır gelen birkaç şüphe yer
Ve o böylesine kollarken her yerim ve her şeyimi

Pars! seslen arkamdan tam gidiş yönünden eminken ben,
- Onur!

Neye ihanet edeceğine dahi şaşırılmışlardan kaç
Bırak gövden sansınlar kabahatlerin içyüzü
Peşleri sensiz pencerelerle dolan bu şehir bu harika insan sürüsü
Kaç
Benimle gösterecekler boşluğu yalnızlığı kitapları sarhoşluğu
Benimle ölçecekler kanamayı hastalığı deliliği dostluğu
Kaç
Seninle gösterecekler yoksa yakamadıkları sokakları mezarları ağaçları
Seninle ölçecekler yoksa diş ile tırnak taş ile sapan tavan ile taban arasını
Kaç
İnandıracak ve okşamana engel olacaklar
Yanından hiç ayırmadığın Pars'ının kara ve sadık başını.

Onur Güzeldiyar

Kimseye Söyleme

bir adam girdi
kanatlanarak odama
yüzünde eski bir plak, dönerek çalıyor bir şarkı duvarda
korkunun halatlarında
kayıyor düğüm
muşamba sardı saçlarıma sidikleriyle örttü yüzümü
bir merdivenden iner gibi hızlı
gecelerce hiç yorulmadan çıkmamı bekledi
o açtıkça perdelenen
karanlık ağızımdan

Mutlu Merve Başkaya

Sessiz Olun Kuşlar Uçmasın

çok yüzdüm
kalabalıklarda
gece yükseliyordu
balıkları içime katıp

sallanırdım bir zamanlar
güneşle dolu bu hamakta
bağırarak çok ayıp denizlerde
ama sorun yok ağlamakta

zamanı arkasına almış
yanlış kanallardan geçip bu kayık
bütün şehir ayaktayken
ayaklarımda
bütün şehir kayıp

gitmek için soluklandığımda
yine de ürperir içi
benim babamın

sesli ağlayamaz o susun
ses çıkarmayın

yüzümüz yok
elini öpmeye
uzaktan akrabasıyız
orta halli mayısın

sessiz olun
içim içim
tırmanan karanlıklarda
kuşlar uçmasın

Mutlu Merve Başkaya